

върнат в проклетия град сред лицемерните и жестоки охолници. Той гледаше как жилавите гърбове на гребците се огъваха и как те, час по час, след като бяха яли солени маслини и риба, вземаха стомната с прясната вода и пиеха ненаситно и жадно. Потните им рамене, посипани тук-таме с ивици от солен пращец, лътяха на яркото слънце. Но прясната вода беше на привършване. Те не взеха всички стомни, защото смятаха, че все някъде край реката ще намерят някакъв извор. Или, в краен случай, щяха да пият от самата река. Но как ще пият от тази мътна топла вода?

Те изпиха до капчица водата от стомните, и острата мъчителна жажда започна да ги гори, когато и тримата едновременно забелязаха малка скеля на левия бряг, при която на обикновен брястов колец беше завързана стара лодка. Ето, тук ще има някакво селище. Тук, най-сетне, ще видят живи хора, тук ще намерят извор, тук ще си починат, ще си похапнат, пък може и да пренощуват, защото слънцето вече започваше да преваля зад далечните върбалаци. Отмалели от умора, тримата другари се олюляваха когато скочиха на сушата. Траян завърза лодката за една стара върбова жила настрани от скеличката и изтича горе, дето през тясна полянка нататък към полето водеше тревясал път. В далечината, под продълговат низък хълм се виждаше някакво селище. Някъде по средата на селището се виеше дим и се губеше на тънка струйка в сивата мараня на горещия следобед. Недалече се виждаха няколко пожънати ниви с високи жълтопепеляви стърнища. Тримата пътници се оглеждаха любопитно и не знаеха накъде да тръгнат и къде да търсят извор. Орфей, който познаваше добре планината, и тук съобрази веднага. Той знаеше, че щом наблизо има селище, и дори